

I

Quan el vaig veure entrar a la meva habitació, sense haver picat a la porta, com li havia ensenyat mil vegades, i l'havia amenaçat, i si no li havia pegat és perquè ell té més força que jo, doncs quan el vaig veure entrar, amb els ulls ametllats oberts de por, no em vaig poder enfadar. N'hi passava una de grossa. Va, Pol, digues què has fet. Ja saps que jo t'ajudaré. Pobret. (Està prohibit dir-li pobret, però en aquell moment en què jo em treia de les orelles l'iPod i li mirava l'angoixa als seus ulls de xinet, vaig pensar, veges tu pobret; jo t'ajudaré, Pol, no pateixis.)

–Què has fet?

Volia dir-li-ho amb dolçor, però em va eixir com una espolsada.

–Mertè.

Només va dir «Mertè». I es va quedar callat. Ho sap dir, Mercè, i fins i tot Merxe, que odio a mort, i que és com em diuen els oncles d'Albaida. Però ell sovint em diu «Mertè». Suposo que la primera

vegada que ho va dir va fer riure tothom i ell devia riure amb aquells ruflets que fa, com quan imites els brams de l'ase, i es devia quedar encantat d'ell mateix. És difícil tenir èxit quan et fas gran, eh, Pol? De petit, tot són festes. Però passa. Passa en un buf.

–Va. Què has fet?

Silenci.

–Si no m'ho dius, no et podré ajudar, Pol. A mi m'ho pots dir tot (com pots ser tan malvada, Mercè? Com pots enganyar-lo així? «A mi m'ho pots dir tot»)? Ja saps que l'has traït sovint. Que tu sola no pots aguantar sempre les seves aterrides confessions).

–Mertè.

I aleshores va alçar la mà. Jesús. Tenia la mà coberta d'un líquid enganxifós i espès que li baixava pel canyell. Només tinc dotze anys, animal, salvatge, burro, què m'estàs ensenyant?

–Només volia saber de què estava fet.

–Però de què parles?

Jesús. Crec que això no és semen. És verdós, i el semen és blanc. No vull fer-me gran tan de pressa, punyeta! Vull tenir l'edat que tinc. I que els meus problemes siguin justificar una campana, copiar una miqueta sense aixecar sospites, mirar si em creixen els pits a la mateixa velocitat que a la Paula –que

guapa que és! L'escanyaria!—, menjar-me tot el plat del sopar i arribar a la pantalla trenta del Pokémon. Jesús. Pol em matarà. Ho farà de bona fe i a poc a poc, però em matarà.

—Ha començat a *tir* líquid.

—Sortir.

—A sortir líquid.

Si jo fos de missa, com l'oncle d'Albaida, ara seria el moment de fer una oració. Les oracions no serveixen per a res, però quan les dius es veu que sembla que ja has fet tot el que podies. Que se t'han acabat les obligacions.

—D'on ha sortit líquid, Pol? (Digues-ho sense cridar, Mercè. No l'espantis. I dóna-li temps.)

—Em pensava que era com la teva nina, la que fa pipí.

Ara m'he perdut. Em poso dreta, deixo el llibre que llegia, l'agafo de la mà, la que té eixuta, i el faig seure. Començo a amanyagar-li el braç. (Quan es posi nerviós, feu-li carícies. El contacte de la pell humana tranquil·litza. I parleu sempre sense cridar. —I a mi, qui em tranquil·litza?).

—Explica-m'ho tot, Pol.

—L'ordinador.

—Quin?

—El del papa.

Mira, si arriba a ser el de la mama, com que no el fa servir mai, fos el que fos que havia fet el Pol, teníem temps.

–El portàtil? (pregunta retòrica, Mercè: el papa només en té un, i és portàtil).

–Xi.

–Digues «sí».

–Xi.

–No, Pol, digues «sí».

I aleshores comença a plorar. Li cauen els llàgrims, que no s'eixuga, i mira cap a la finestra. Si no me l'estimés tant, en aquell moment l'hauria estimat. (No el consentiu: si fa alguna cosa mal feta, ho ha de saber.)

–El líquid de dins.

Jesús. Què li havia fet a la pantalla de plasma?

–Com ho has fet, perquè sortís?

–Només he fet una ratlleta amb la gilet.

(Gilet? Pol no en té cap. Li miro la mà i toco el líquid. Jesús: no he tocat mai plasma, però això n'és.)

–D'on has tret la gilet, Pol?

–No ho sé.

El deixo a la meva habitació, amb les llàgrimes degotant, galtes avall, i em fico al despatx del papa. És una habitació solemne, amb cortines de vellut

vermell i la fusta de la taula clavetejada amb clauots enormes. L'ordinador està tancat, sobre la taula. I si hi ho ha somiat? Una vegada va passar. Costa d'obrir: el plasma s'enganxa al teclat. La desfeta és tan total, tan bèstia, tan esgarrifosa que fa mal als ulls. Jesús, i ara què faig? Ostres, només tinc dotze anys! Quantes voltes ho he de dir, que jo no puc amb tot? Perquè Pol sembla que només em té a mi. Va, Mercè, fes alguna cosa. Has de tenir una idea *salvadora*. Una *bona* idea. Agafo l'ordinador i me l'emporto a la meva habitació. El fico dins de l'armari. Si no mires el cadàver, sembla que no hi ha crim, oi? Pol ha deixat de plorar i em mira. El sento respirar alleujat (fa un sorollet quan respira, perquè té una mica d'asma, i per això ronca quan dorm, però es veu que no té importància), com si amagar l'ordinador fos la solució. El que és segur és que el meu armari és més simpàtic que la taula del papa.

—Pol, preciós, ara escolta'm bé: això li ho hem de dir al papa. És necessari, saps? Però no t'amoïnis, que ho faré jo. Tu t'estàs quiet a la teva habitació, sense sortir per a res, fins que jo et cridi. Escolta'm bé: no surtis per res. No facis com quan vas trencar la porta de la nevera.

—Jo no vaig ser!

–Ara això és igual: l’havia trencada la mama, i va oblidar dir-nos-ho, i quan tu vas obrir-la et va caure la porta a terra. És cert: no va ser culpa teva, però *no* havies de trepitjar-la i pujar-hi a sobre i dir que havies escalat l’Everest. Ara és igual. Però tenim un problema *nou*. Has d’estar quiet, a la habitació, fins que jo et cridi. Ho has entès?

–Quant de temps?

–*Tot* el temps que faci falta. Ara digue’m que ho has entès.

–I el papa què dirà?

–El papa s’enfadarà. Però no et farà res.

–Cridarà?

(Sempre crida.)

–Intentaré que no cridi. I si ho fa, que em cridi a mi.

Pol abaixa el cap i pensa. Quan pensa se li enrogeixen les temples i se li inflen una mica les venes. Li fa vergonya dir el que diu:

–Gràcies.

–Va, fot el camp.

Jesús. El papa em matarà a mi. I després matarà en Pol. Sortirem als diaris.

A veure: tinc 81 euros estalviats. Si els ofereixo al papa, dirà que si no sé què val un ordinador. Sí que ho sé, però no tinc més diners. I els necessito per a

la funció. Si no et pagues la disfressa, no actues, ho va dir ben clar la Celeste. I si no actuo, em moriré. Em sé *tots* els papers de tia (quasi tots: el de criada no hi ha manera). Avui és dia de difunts: o em maten o em moro. Jesús.

El papa arriba cada dia a les set, si fa no fa. Però quan sento la porta només són dos quarts de set. Quasi no tinc temps de pensar. Mira, papa, ja saps que en Pol no hi posa mala intenció... Fatal: s'enfadàrà abans de saber què ha passat. Mira, papa, ha sigut un accident... Pitjor: s'alarmarà. Saps, papa, que els ordinadors es fan vells abans d'un any? Horrible: m'escriassarà i em matarà igualment.

Com és que la mama no aprofita per a res? Com és que mai no pots comptar amb ella? Jo només tinc dotze anys, punyeta!

Va anar tan malament com havia d'anar: el papa es va enfadar, em va dir que la culpa era meva (exactament això: la culpa és teva perquè sempre l'enco-breixes, algú hi veu la lògica?); em va dir que jo ja sé que l'havia de castigar; que em fiqués al cul els meus merdosos vuitanta-un euros (apa, pare, quin llenguatge per a una filla que *només* té dotze anys!); va escriassar a Pol a través de la porta; va sacsejar

una inofensiva cadira i es va discutir amb la mama que estava fent-se una mascareta de cogombre i no podia replicar sota pena de marcar arrugues. Però el pitjor va ser quan vaig traure l'ordinador de l'armari i el vaig obrir. Feia mal al cor, mirar-lo. I això que quasi no hi quedava plasma. Fins i tot semblava que el pobre ordinador es queixés. Com si estigués ferit i vessés la seva sang verda de màquina. Pol era al llindar, perquè el papa li havia ordenat de sortir, i plorava intentant no bramar, com li han dit sempre que ha de fer, però endebades.

Quedes molt cansat, quan et diuen de tot. Les tragèdies cansen. Per això m'agrada tant la comèdia. Per sort, no li va pegar (ho ha fet altres vegades, tot i que no ho reconeix mai). I la mama, quan es va netejar la crema de cogombre, anava dient, home, Sixte, queda't el meu, si vols, però no t'ho agafes així que tindràs un treball (cosa que el va acabar de sulfurar: sempre m'he preguntat per què la mare té un nul sentit de l'oportunitat; no diuen que les dones som llestes i ràpides? O quan passes dels dotze has acabat les reserves?). Al final tots vam ser personalment insultats, humiliats i avergonyits. Jo ho sé encaixar, però Pol feia llàstima.

—Es quedarà a l'escola mitja hora més cada dia. I s'ho haurà de pagar ell.

Que som idiotes o què? Primer, Pol no va a l'escola, sinó al taller; segon, al taller *ningú* no es pot quedar mitja hora més; tercer, Pol no té diners, ni un cèntim (el que guanya al taller és totalment administrat per la mare); i quart, a ell li encanta el taller. Si es pogués quedar mitja hora més, ens pegaria a tots per quedar-s'hi.

L'única persona que va fer alguna cosa útil, com sempre, vaig ser jo: li vaig requisar la gilet, li vaig fer un sermó sobre horribles ferides que s'hauria pogut fer i el vaig castigar a un dictat ben llarg.

—Estic cansat (ho va exclamar, repenjan el cap al palmell de la mà —prohibitíssim— quan feia exactament cinc minuts que havia començat a dictar).

—Doncs t'aguantes.

—El papa ha dit que em quedi a escola. Mitja hora. No ha dit res d'un dictat.

—*Jo* he decidit que facis un dictat.

—Tu no em manes. Només tens dotze anys.

Jesús.

—Però jo no he esbudellat un pobre ordinador que no t'havia fet res.

Silenci.

—Mertè.

—Què.

—Conta'm l'acudit.

–Quan acabem el dictat.

–No, ara.

–Va bé: això era un caragol que esgarrapa.

Va riure fent ruflets d'ase. Li va caure saliva damunt del dictat i al capdavall jo també vaig riure. De fet l'acudit és: «Això era un caragol que derrapa», però ell el va contar dient «esgarrapa», i com que vaig riure com una beneïta, ara és el *nostre* acudit.

L'Esperança està malalta i ha telefonat dient que no vindrà fins dilluns que ve. L'Esperança és la dona que porta Pol al taller, el va a recollir, li fa el berenar i l'entreté fins que arribo jo de l'escola. Quan jo hi arribo, em tanco amb pany i clau a l'habitació, perquè, si no, no em trauria Pol de sobre en tota la tarda; però si estic jo, encara que estigui tancada per dins, es veu que Pol ja pot jugar amb ganivets o beure l'aigua del vàter, o millor encara enverinar-se fent un bon glop de lleixiu –Pol *no* faria mai cap d'aquestes coses, però si no exageres, no et fan cas; si exageres, *tampoc*–. Tant se val. Aleshores la mare deixa caure una de les seves sentències, que un dia col·leccionaré i em donaran diners a grapats a la fira dels acudits de Girona:

—Si es calés foc, jo estic tranquil·la sabent que tu ets a casa.

Encara no he esbrinat si en el fons vol dir que, si es calés foc, d'una tacada es desfaria dels dos fills o si creu que sóc experta a apagar focs. Que jo tingui dotze anys i que no disposi de mànega de bombers, no ennuvola la seva tranquil·litat. Jesús: he d'estudiar genètica, perquè no sé a qui he sortit.

Tot i les meves precaucions, l'Esperança —que és llesta com una guineu, perquè jo entro com un lladre: d'esquitllentes; potser té radar biològic, com els ratpenats—, de seguida que entro a casa de puntetes ja fot el camp. Tant se val si em poso a estudiar, a escoltar música o a assajar l'obra (ara he començat el papers de tio, per si un cas), que al cap d'uns dos minuts (un dia en van ser tres, encara me'n recordo amb melangia), Pol pica a la porta.

—Mertè.

Un dia vaig fer un sermó a la mama: que *ella* també se n'havia de cuidar, del Pol, que jo sé que plega a les cinc, que si no ve fins a les set o més tard encara és per escaquejar-se, i que *jo* he d'estudiar. Em va mirar com si l'estigués ofenent i va fer veure que plorava, perquè, pobreta, té la desgràcia de tenir un fill subnormal, i a la seva família no hi ha antecedents, i que a mi no em va voler tenir per si un cas

també tenia el mal (ella en diu «el mal»!), i que per això li dec dues vegades la vida. Total: que va venir d'hora *un* sol dia.

La mare de fet no treballa; té dues finques a ciutat i un mas a tocar Torelló, i va de senyorassa rica. És molt guapa i té un tipus d'artista. Però a força de cuidar-se obsessivament tot el dia. Vull dir que no necessita treballar, però va cada dia al centre de bellesa i fa una mica de monitora i dóna cursos de neteja de cutis o una cosa així. El meu cutis, que és verdós (i la cara llargueruda), té completament prohibit tocar-lo, i les mans, amb les ungles menjades, si un dia gosa ni tan sols mirar-me-les (amb els seus ulls de guaita), me les pinto de mercromina. Segons crec, no li paguen res, al centre de bellesa, sinó que paga ella. Al matí, són les deu i encara no ha marxat, en canvi al vespre arriba tard. Jo no sé massa què hi fan, però es veu que es capfiquen en coses sobre l'energia còsmica que no s'atreveix a explicar-me perquè li prenc el pèl. Diu que el papa i jo som uns beneits que no veiem ni tan sols les coses més evidents. El cert és que tothom se l'estima i té una pila d'amigues. I d'amics: li encanta flirtejar amb els tios, al davant i tot del papa, i té èxit amb tothom. Entén molt de cuina, tot i que ella només guisa en les grans ocasions (i aleshores fa autèntiques obres mestres), i de vins

en coneix un munt, i de molts països, perquè quan era nena viatjava molt: el meu avi era diplomàtic. A casa hi ha moltes fotos amb el meu avi vestit de gala, com si estigués a punt de cantar òpera. A més, parla llengües. L'anglès sobretot, i el francès i l'italià; en alemany es defensa, i sap una mica de japonès. És allò que tothom diu: encantadora; però com a mare és un desastre. Fins i tot ella ho reconeix (una humilitat que li va molt bé; un cop confessat que és un desastre ja queda explicat que passi de nosaltres): la maternitat no és cap instint natural, diu; jo, per exemple, sóc ben femenina i això de la maternitat em deixa freda. Jesús, ho va dir davant de Pol! Perquè que ho digui a davant meu, no hi compta. Ostres: estic agafant complex de Ventafocs!

He intentat també parlar amb l'Esperança, a veure si es pot quedar una mica per fer-li companyia a Pol, però em va dir que ella també té obligacions a casa. I un rave: és vídua i el que vol és escarxofar-se a veure la tele, però si et diuen una mentida mirant-te als ulls, i et quadrupliquen l'edat, no pots fer-hi res de res.

A veure, que quedi clar: jo me l'estimo molt, a Pol. De fet, sóc la persona més important de la seva vida, després de l'Esteve Soler, el seu monitor al taller, que aquest és Déu en persona, que no va quedar

prou content amb allò de la creu i vol repetir. Ara bé: tinc la meua vida. Estic disposada a ajudar en casa, a ajudar *moltíssim*. Però que tothom es repengi en mi em fa molta ràbia.

El papa diu que és antic. Ser antic vol dir passar de tot i mirar cap a una altra banda quan hi ha problemes, fer-se el víctima quan no ens comportem, escridassar-nos i explicar-nos que gastem com uns desaforats, sobretot jo (com que la mama té diners propis, en qüestió de cèntims no gosa mai escarnir-la). Això és ser antic. Vol dir també ser molt masculí i estar molt per sobre de les bestieses domèstiques. En Pol i jo som les pitjors bestieses domèstiques, car gastem diners com il·luminats i no el deixem ni respirar. El papa és militar, en grau de coronel, però no té cap obligació concreta (almenys que hagi arribat a les meves orelles), més que fatxendejar en la sala de banderes, fer un cop d'ull a la revista militar que editen, i criticar el general Laporta que, entre els molts defectes que té, el més greu és haver nascut a Figueres, cosa que vol dir que és d'allò més català; ser català i militar alhora es veu que no pot ser, que ho prohibeix el reglament. Segons sembla, només les funestes influències del general Laporta fan que no l'ascendeixin, i un dia d'aquests, per culpa d'aquell malànima, el retiraran d'una puntada de peu al cul.

Els militars diuen molt la paraula «cul», perquè quan vénen amics a casa també estan sempre fent puntades al cul d'algú, o fent que algú es fiqui alguna cosa al cul, o fins i tot fan una 'o' petita amb els dits i diuen que algú té el cul així de petit. Quan jo no hi sóc al davant, també parlen molt de testicles, que anomenen de molt diverses maneres i sempre entre rialles, com si encara no s'haguessin acostumat a tenir-ne entre les cames. Jesús.

A casa intenta parlar en castellà, però amb la mama no pot, perquè ella diu que el seu papa —el meu avi— era dels escoltes i molt de Montserrat, de tota la vida, i que el castellà és molt de minyones i de guàrdies civils. Com a màxim, de classe mitjana, i com que el papa es veu que està molt mortificat per ser fill d'un forner de Sant Andreu, doncs calla i cedeix. La seva germana és la tia Lola, casada amb l'oncle Pablo, i viuen a Albaida; el meu oncle és un senyor molt seriós que pateix del fetge i té una concessionària de la Ford, i la meva tia és mestressa de casa. No tenen fills i són l'única família paterna que tenim. En canvi, de la banda de la mare tenim una quantitat tan infernal de tiets, cosins i parentel·la diversa que jo els dic a tots «hola» i apanya't. Sort que no vénen mai perquè el papa no els aguanta, però un cop a l'any fan el dinar de la família Rabós

i hem d'anar-hi tots, fins i tot Pol, si no volem que la mare ens mati, dirigint contra nosaltres l'energia còsmica que ella sap controlar tan bé.

Pol té vint-i-nou anys i té la síndrome de Down. És com una criatura petita però amb un cossot enorme. Està massa gras però fer-li fer règim és una feinada tan gran que fins i tot jo flaquejo. La mama se'n queixa sovint i diu que tothom diu que són tan dolços, els de la síndrome de Down, però que a ella li ha tocat l'excepció, i aleshores sospira. I no és que no sigui dolç, però també és impertinent i té enrabiades i és tossut. I és molt, molt pesat. Perquè tothom, tingui la intel·ligència que tingui, té virtuts i defectes. I Pol en té, de defectes. Però no es mereix que diguin que no és dolç i mansoi. El que passa és que actua com un nen petit amb un cossot d'home.

El gran secret que jo no puc saber de cap de les maneres és la vida sexual del meu germà. I tanmateix ho sé molt bé, per diverses raons, la més important és que, vulgui o no vulgui, Pol m'ho conta de vegades amb massa detalls i tot, i he de tapar-me les orelles i començar a cantar per no sentir més intimitats. Que tinc dotze anys, ostres! El papa, i aquí s'acaben les seves obligacions paternes, se l'emporta un cop

al mes a un local especialitzat en aquestes coses. Vull dir que hi ha unes dones que cobren per fer l'amor amb ell o amb qui sigui.

Però és que a més, els pares en parlen de vegades, insistint que quina sort que no sigui noia, perquè ja em diràs què faríem.

Bé, doncs l'Esperança té la grip i no vindrà en tota la setmana, i tot i les meves protestes, la mama ha estat inflexible: vas tu a buscar-lo, que el teu pare i jo estem treballant. Ja et faré un paper per a l'escola (Jesús!). I no repliquis, que si no acomiada l'Esperança. Que ens costa una fortuna, no sé si ho saps. Ja veus quina sort que tinc, que em paguin l'Esperança dels collons. No és que estigui enamorada de l'escola, però si falto tant, em toca anar darrera de les amigues pels apunts. I em puc perdre l'oportunitat de participar en la funció, i això sí que no.

El mal és que no li ho puc fer pagar a Pol, perquè es posa trist.

—Jo no voldria perdre'm, Mertè. Però em perdo. No sé per què, però em perdo, saps? Miro i veig una botiga, per exemple, de pijames; doncs quan vull tornar, la botiga de pijames ha desaparegut. Sempre ho fa així.

I és que no sap venir a casa des del taller. Li ho he ensenyat mil vegades, assenyalant-li coses fàcils de recordar (per cert, fins al taller no hi ha cap botiga de pijames. De fet, crec que no existeixen, les botigues de pijames), però s'equivoca i després del quiosc pot tombar a l'esquerra i continuar mitja hora. S'ha perdut moltes vegades. Aleshores telefona (el mòbil el té prohibit si no és per a una emergència), i cal anar a rescatar-lo. No és fàcil endevinar on és, quan telefona. Així doncs, he de sortir com a màxim a un quart de cinc, per recollir-lo i anar junts cap a casa. Ell està encantat, tot i que s'estima molt l'Esperança. L'Esperança és baixeta, grassa i amb els cabells rinxolats tenyits de ros, és astuta i mel·líflua, però s'entén de meravella amb en Pol. Sap com parlar-li. I ho fa sense afectacions i això a ell li agrada.

—Ella em parla com un igual —diu sempre i sacseja el cap amb admiració.

—Estàs enfadada per venir a buscar-me cada dia, eh que sí?

—No, home, no diguis bestieses.

—Sí, la Mertè està enfadada. I no vol venir per mi, però la mama ha dit que vingui i no té altre remei.

—Calla, Pol, que si no, m'enfadaré de debò.

–Em faràs pa amb mantega, com l'Esperança?
–No et convé la mantega, home!
–Jo vull berenar pa amb mantega. Però que sigui pa del tou, si no, me'l fas torrat.
–Doncs mira, t'ho fas tu, que bé que en saps.
–El papa diu que no he d'agafar ganivets.
–Romanços. Doncs untes la mantega amb una cullera.
–No, amb una cullera no es pot untar la mantega, sembles ximple. Saps què m'ha dit l'Esteve? Que ja faig els marcs millor que ningú, de la meva sessió.
–Secció.
–Sí, sessió. I que si vull, me'n puc quedar un per a casa. Com un regal.
–Mira que bé. I què hi posaràs?
–On?
–Al marc.
–No s'hi posa res. Té un vidre a sobre, que no ha de ballar gens, si no, no passa el control.
–S'hi posa una foto. Per què no hi poses una foto meva?
–No, si poses una foto es fa malbé el marc. Vols que t'agafi a collibè?
–No.
–Per què no?
–Perquè ja no sóc una nena petita.

–Sí que n'ets: només tens dotze anys. L'any passat deies sempre: que només tinc onze anys! I quan en tinguis mil, diràs, que només tinc mil anys!

–Sí: als diaris ho diré. I a la tele. Em faran moltes fotos, quan tingui mil anys.

–Però no les pots posar en el marc, si no, es fa malbé.

–Ha de ser un marc estupend.

A casa li faig el berenar: una llesca enorme de pa de pagès amb una bona mà de mantega i ell bramant que n'hi poso massa poc i que l'Esperança no és tan gasiva com jo, i després (mira, jo ho sento, però si el televisor no està inventat per a això, més val que el desinventin) l'endollo a davant del televisor i li busco un programa d'esports perquè li agrada moltíssim veure córrer motos. El que més li agrada és quan fan les corbes i toquen amb el genoll a terra. Crida i tot, d'emoció. Però com que no hi ha cursa de motos, s'ha de conformar amb una de cotxes.

–Un cotxe és millor que una moto –li dic.

–No: l'Esteve té moto. I és l'Esteve.

–Però val més un cotxe: és més car.

–No: la moto de l'Esteve és caríssima. La més cara de totes.

–No té cotxe?

–No li agraden els cotxes. Són massa barats.

–El papa té cotxe, i la mama té cotxe.

–Bé, però ells són diferents, perquè són vells i no saben encamellar-se en una moto.

Me'n vaig a l'habitació a veure si em deixa una estoneta. Avui ha vingut la Celeste, que és la nostra tutora, amb un paio de no sé quin centre i ens ha dit que no farem una obra de teatre sinó tres. Perquè a partir d'ara som trilingües i n'hem de fer una en cada llengua. En anglès potser farem *An inspector calls*, de Priestley, que és la que estic assajant i que trobo magnífica (sobretot si ets tio i et donen el paper d'inspector); en castellà, *Don Gil de las calzas verdes*, que és teatre clàssic (eccsss), de Tirso de Molina (en vers!); i en català, *Una teoria sobre això*, de Pasqual Alapont, que es veu que està molt bé; només hi surten cinc personatges. Això m'ha encantat, perquè en comptes d'una tinc tres opcions. La mama em va ensenyar anglès quan era petita. Quan vol fer enfadar el papa, que no parla ni un borrall de cap llengua internacional, parla en anglès; és per fer-lo enrabià, perquè en italià o en francès capiria alguna cosa, però en anglès, si no en saps, no en rasques ni una. I així ho vaig anar enganxant, perquè quan som petits som molt llestos. De grans, doncs uns sí i altres no. Jo crec que un paper en una de les tres obres segur que em caurà. Tot i que em sembla que em caurà la d'anglès.

El meu somni secret, que no sap ni tan sols la Paula, és representar un dia el paper de senyoreta Júlia, d'Strindberg. És l'obra que més m'agrada de totes, més i tot que *Les tres germanes*, de Txèjov, que em va fer plorar dies sencers. La mama s'ensuma alguna cosa, i diu que si acabo teatrera, es tira al tren. Però la meva mare no es tirarà mai al tren, ni que m'hi anés la vida.

He aconseguit les tres obres a la biblioteca i penso llegir-les a fons. Però, esclar, quan m'hi poso piquen a la porta.

–Mertè.

–Què.

–Tinc pipí.

–Sí, home, i jo t'hi acompanyaré, no? Apa, vés i pixa i no m'emprenyis (prohibit: no li mostreu mai agressivitat).

–És que hi ha una aranya.

–On?

–Al bany.

–No hi ha cap aranya. Les aranyes es crien al camp. A Barcelona no n'hi ha. Hi ha pol·lució i carteristes, però aranyes, no.

–Al bany n'hi ha una. Es deu haver perdut.

Jesús. Vaig al bany d'una revolada. I a la banyera em trobo unes tisoretetes. Li explico a en Pol que les

tisoretetes són inofensives i que des de la banyera no poden atacar-lo.

El televisor s'ha quedat en marxa. I ell ha deixat tot d'engrunes olioses sobre la catifa. I un cercle del got de llet sobre la tauleta. Ho netejo mentre ell és al lavabo i aleshores, oh meravella, apareix la mare.

–Què fas tan aviat en casa?

–He vingut a ajudar-te, babaua.

Jesús. La meva mare ha vingut d'hora per ajudar-me *ella a mi* amb en Pol. Eh que tinc sort? Tinc tanta sort que no me la mereixo. I al cap de cinc merdosos minuts, sento la veu elegant de la mare:

–Mercè, reina, va vine, que jugarem a cartes tots tres. No et fa il·lusió? Fa mil anys que no fem res tots plegats.

II

Com que demà és el gran dia en què es reuneix la família Rabós, tenim ordres severes de posar-nos guapos, de comportar-nos com adults –fins i tot jo, Jesús–, de fer cara de felicitat i d'intentar («només us demano que ho *intenteu*; oi que no és demanar massa?», exclama mil vegades la mare) recordar els noms de la gent. Ara fa tres anys, l'oncle Felip, que és una mena de cap de tribu i l'ànima d'aquestes organitzacions, tot i que la reserva concreta del banquet al restaurant és cada any per ordre rigorós, va ordenar als joves (en la qual categoria hi ha els qui estan a prop dels quaranta; els altres som mainada) que fessin, amb «això d'ara dels ordinadors» (el meu oncle Felip és d'allò més *cool*) un arbre genealògic, on cada nom portaria la seva foto corresponent. Només d'imaginar aquesta tasca de recerca i de treball de camp (ja semblo el meu profe de Natus, Florenci, la manera de parlar del qual és la més peculiar que he sentit en ma vida) ja m'agafen cagarrines. Però se'n van sortir. La família és l'organització més fantàstica

de la història de la humanitat (totes excepte la teva, però això, que sap tothom, és un secret universal), i el clan dels Rabós en són uns defensors a ultrança. A l'organigrama no hi havia les línies blaves i vermelles dels fronts freds i calents del mapa del temps; vull dir, les marques dels odis i dels amors que es tenen; igual, quan m'hi arribi l'hora, en faig la meva tesi doctoral. Estaria bé. Després en van fer còpies. La mare no va gosar clavar-lo amb xinxetes a la paret, però ens el va fer estudiar abans d'anar al dinar. El plural és perquè en Pol no se senti discriminat. Això sí, ell es posa al meu costat, respirant feixugament i mirant les seixanta-nou persones amb qui compartim gens, completament callat.

–Pol: no respiris al meu clatell.

–No puc evitar respirar.

–Respira en un altre lloc, va.

–La mama ha dit que estudiem l'arbre.

–Tu no l'estudies. Només el mires.

Silenci.

–Mertè.

–Mmm.

–Què vol dir 'estudiar'? Ens ho hem de saber de memòria?

–Jo sí. Tu limita't a respirar en un altre lloc. Se m'està constipant el clatell.

Aleshores riu i m'esquitxa el clatell de capellans.

–Conta'm l'acudit, va. I me'n vaig a respirar al clatell de la Sagrario (la Sagrario és la minyona, de Colòmbia; ara tenim minyona, perquè la dona de fer feines ja té papers i treballa de legal en una fàbrica; de comiat, la mare li va regalar un dibuix d'en Pol i unes arracades de bijuteria).

–Això era un caragol que esgarrapa.

Ara ens posem a riure tots dos, perquè a mi se m'ha encomanat. La mare ha entrat a la saleta i ens ha dirigit una freda mirada que vol dir «no em prendreu el pèl: us sabreu la parentel·la us poseu com us poseu» (el plural és perquè jo tinc doble personalitat).

Quan em sé l'arbre, en Pol me'l pregunta, però no sap trobar els noms i confon germans, marits i fills, cosa que provoca uns pecaminosos incestos familiars. Vici pur. En acabat ens hem d'emprovar la roba.

Estic dubtant entre posar-me la faldilla prisada, tipus alumna-de-col·legi-religiós, o una que té la forma d'una tulipa (ho juro), igual que la que porta l'Olívia, la de Popeye (si algú m'hagués dit que als meus dotze anys algú em faria anar amb faldilla, hauria fet servir les ungles sobre les seves galtes; i ara ja em veus: una faldilla i a sota, com que fa fred, mitges que la mama anomena leotards, però són

mitges. Enyoro els meus onze anys, quan encara no s'esperava de mi que tingués pits; ara tampoc no en tinc, però estic decebent tothom). Es veu que endevinant els meus dubtes, pica la porta la mare, que em pregunta ansiosa quina faldilla em poso.

–És que no m'agraden. Prefereixo els pantalons.

–La blava (la de l'Olívia) és més elegant.

–Però és que prefereixo els pantalons.

–De debò que no t'entenc, Mercè.

–Quina part de la frase «prefereixo els pantalons» no entens, mama?

–No siguis insolent, reina! Quedem que la blava, no?

Ho havia d'intentar. Mentre em disfresso de la dona de Popeye em pregunto per què els orfes fan tanta pena. I aleshores tornen a trucar a la porta. És que sóc socialment solvent, jo.

–Mertè.

–Coi de Pol! No em pots deixar ni un minut tranquil·la? (completament prohibit: no s'ha de sentir rebutjat).

–Mertè.

–Espera't un moment, tros de quòniam (absolutament prohibit: mai no l'insulteu!).

Quan el tinc a davant, veig que porta un barret a la mà. És un barret que el papa li va comprar per fer content el seu sastre militar, que en té una representació i els col·loca als clients.

–S’ha fet petit. Mira.

Es posa el barret i sembla ben bé aquell gras d’unes pel·lícules antigues que el papa mira sovint i que *no* poden fer riure ningú. Són patètiques.

–Veus?

Jesús. Li ha crescut el cap a en Pol? Li acaricio la galta i li dic:

–Per a què vols el barret? No t’està bé. Ningú no porta barret. Fa antic.

–Però jo vui portar barret.

–«Vull.» Digues «vull». S’ha encongit. Llença’l.

–No. Jo el vull. Fes-lo gran, va.

Me l’allarga.

–A veure: per què vols portar barret, si ningú no en portarà?

–Pels cabells.

Ho diu avergonyit. I és que està quasi calb i els cabells li creixen fent punxes.

–A mi m’agraden, els teus cabells. (No li mentiu, si no és imprescindible.) Són així, com t’ho diria? Rebels.

–Vull el barret. El papa en porta.

–No. Ell porta gorra. Vine, que jo et pentinaré ben maco.

Li poso gomina i els cabells li queden aixafats. Amb la corbata i l'americana, la cosa millora. Pol és lleig. De fet és lletgíssim. I a sobre és molt corpulent i se'l veu de tot arreu, encara que faci bondat. Però avui, tan ben *trajat*, trobo que fa goig.

–Estàs molt guapo.

Els dos ens quedem davant del mirall del bany, mirant-lo, i ell, a la fi, somriu. Crisi del barret superada.

Vam passar el dinar dels Rabós com vam poder. Com cada any, i malgrat que vigilo, li van donar una clara a Pol i es va emborratxar. Sort que ell té una borratxera maca, perquè ni vomita ni canta ni fa bestieses; es limita a fer capcinades i a endormiscarse. La família, que al principi, quan hem arribat, li diuen tot de floretes, quan se'n cansen no li fan cas. La mama està radiant, amb tots els seus recordant coses maques (recordar sempre és millor que viure, diu una tieta d'origen fosc que és vídua d'un oncle segon que es diu Octavi i que era un bala perduda), i el papa discuteix amb un oncle que ni que em matestin sabria com es diu, tot i que comença per R

(Rogeli? Rigobert? Romuald?). Jo aleshores m'assec al costat d'en Pol perquè tot i endormiscat no vull que se senti sol.

A la nit, quan ell és al llit (hi ha anat voluntàriament) i nosaltres tres sopem (només fruita, perquè el dinar ens ha deixat baldats), la mama diu, satisfeta:

–T'has sabut comportar. Ho veus, Mercè, si em fessis cas? Estàs fins i tot maca, amb la faldilla blava. És aquest color tan verdós que tens al cutis, perquè els ulls els tens preciosos. Eh, Sixte, que la Mercè té els ulls preciosos?

El papa està concentrat en el comandament de la tele i no contesta.

[...]